

kunde slippe for en stor Deel af de Stats-
skove, som Staten bestyrer, og jeg gjentager
en Tanke, som jeg gjerne vil see gjendreven,
forfaavidt den muligens ikke er rigtig, nemlig
den, om det ikke kunde lade sig gjøre at sælge
ialfsald en Deel af de store Skovstrækninger,
som vi have i Nordsjælland, med Frihed for
Kjøberne til at benytte dem saaledes, som de
selv vilde, og om vi ikke for den Sum, som
vi fik mere for de Skove, vi solgte uden Fred-
skovsforpligtelse, kunde anlægge Skove ovre i
Sjælland. Jeg mener nemlig, at vi af den
Capital, som vi fik som den ordinaire Beta-
ling for disse Skove, som vi saaledes solgte,
vilde faae et større Rentebeløb, end hvad vi
nu faae ind som Rettoindtægt, og for den over-
skydende Deel, som vi vilde faae ved at fri-
tage endeel Skove for Fredskovsforpligtelse,
vilde vi see Skove opvoxe paa andre Steder,
der vilde være gavnlige i og for sig og derhos
til Nytte for Befolkningen i de andre Lands-
dele. — Jeg er enig med det ærede Medlem for
Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) deri, at
den extraordinære Toldskat hviler forholdsvis
formeget paa den uformuende Deel af Befolk-
ningen, at det altsaa er en Skat, der er me-
get uligelig fordeelt, og jeg tør sige, at det vist-
nok maa blive Tilfældet, at naar vi have ud-
ført de Jernbaneanlæg, med Hensyn til hvilke
vi have givet Love, vi da maae see at komme
bort fra dette Tillæg til vor Toldbeskatning.
Der er med Hensyn til Bygningskatten frem-
ført endeel Duffer om dens Revision, men da
man maaskee vil afvente, hvad den Commis-
sion, der skal behandle de kjøbstadlige Forhold,
muligens kan finde paa, som kunde være hen-
sigtsmæssigt for vedkommende Ydere, og ogsaa
for Staten, altsaa paa een Gang for begge
Parter, skal jeg ikke nu gaae nærmere ind der-
paa, men jeg skal dog bemærke, at jeg troer,
at det er paatrængende nødvendigt, at der
skeer en Revision af Reglerne for Udredelsen
af denne Skat, og dette gjælder tilvisse ikke mindre
for Yderne paa Landet end for Yderne i
Kjøbstæderne. Ogsaa troer jeg, at vi maae
kunne komme til — jeg vil ikke dermed sige,
at man skal ned sætte Beløbet — ved nye Reg-
ler at lette denne Skat for Kjøbstæderne med
Hensyn til deres fremtidige Udvikling, uden at

det vil kunne siges, at dette vil være en Uretfær-
dighed for andre Sider. Med Hensyn til
Toldvæsenet har jeg et mere almindeligt
Duffe at fremsætte. Jeg seer, at det gaaer
med den nye Postlov, som det gaaer med Ad-
ministrationen, at det nemlig er en saa tem-
melig almindelig Tanke, at Landboerne ere alt-
for meget Postvæsenet uvedkommende. Ja, vi
tage dem med engang imellem, naar der frem-
kommer paatrængende Duffer om, at Saadant
skeer, og naar det ikke forvolder for stor Ule-
lighed for Postembedsmændene; saa anvende vi
de 6,000 Rd. derpaa, og saa forøge vi
Summen lidt efter lidt; men det skeer ikke i
vor Levetid, om vi end blive saa gamle som
Methusalem, at man ved Hjælp af denne
Fremgangsmaade vil komme til at gennem-
krydse Landet saaledes, at Landbefolkningen
virkelig kommer i en saadan Forbindelse ind-
byrdes, som Tilfældet bør være, ved Post-
væsenets Omhu. Det nuværende meget for-
ældede System troer jeg, vi bør forlade, og
jeg troer, vi da bør gaae ind paa at tage
Consequenterne og erkjende, at Befolkningen,
hvad enten den boer i Byerne eller paa Lan-
det, har Krav paa enhver fornuftig Smøde-
kommen fra denne Institutions Side, og at
deraf vil følge en mere energisk Indgriben i
Retning af en Omordning af Landets Post-
indretninger. Jeg troer, at hvis det grebes
med Kraft og Energi, vilde det ikke blive til
Skade for Institutionen med Hensyn til Ind-
tægterne, men tværtimod gavnligt. Jeg kan
ikke see, at det vilde volde nogen Ulempe eller
Uleilighed for de stedlige Embedsmænd; men
maaskee mange af dem ere meget lidet istand
til at være Forretningsførere for en saadan udvidet
Forretning. Men naar man — for at jeg
skal anføre et Exempel — har en saadan
Postindretning, at man lader Landpostbudet
gaae i en Cirkel for at komme tilbage til
Udgangsstedet, saaledes at han er 2 à 3
Dage paa Beten, hvorved Brevene blive for-
ældede, forinden han naaer de Dele, som ligge
nærmest ved den Kjøbstad, hvorfra han er
gaaet ud, naar Postindretningen er saaledes,
er det naturligt, at Landboerne blive ligesom
lidt betænkkelige ved at undergives Omstændig-
heder, der gjøre Dndet værre. Jeg troer, at